І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
в Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
в Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXII. Ч. 18. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ВІВТОРОК, 28-го СІЧНЯ 1975 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK TUESDAY, JANUARY 28, 1975 No. 18. VOL. LXXXII.

1975-ИЙ РІК — РІК ШУХЕВИЧА-ЧУПРИНКИ

Ген. Тарас Чупринка — Роман Шухевич

5-го березня 1950 року в Білогорщі біля Львова у своїй головній квартирі, в бою з переважаючим московським ворогом, геройською смертю, разом із своїми воїнами, — загинув Головний Командир Української Повстанської Армії сл. п. ген.-хор. Роман Шухевич — Тарас Чупринка. З його загибеллю на полі слави закінчився період великого всенародного збройного повстання українського народу, — як написав про той час один із сучасних українських борців.

Але не закінчилася боротьба, яку широко підняли в час II світової війни ОУН-УПА, проголосивши 30-го червня 1941 року Акт відновлення української держави. Змінивши форми, способи й вияви, боротьба за українську самобутність і державність велася дальше й ведеться тепер.

Прапори боротьби за ті самі ідеї і цілі — за вільне, самостійне, незалежне, самобутнє державне життя українського народу — підняло теперішнє молоде українське покоління, вирощене на крові й жертві своїх батьків — пересмники невпинної боротьби за славу Володимирового Тризуба.

1975 рік, в якому промине 25 років від геройської смерти Головного Командира і провідника української визвольної війни сл. п. Романа Шухевича — Тараса Чупринки, проголошуємо РОКОМ ШУХЕВИЧА-ЧУПРИНКИ.

Закликаємо ввесь Світовий Визвольний Фронт, всі ОУВФ, всі їхні відділи й осередки, все наше членство у всіх країнах світу, всю українську спільноту — гідно й достойно прославити великого сина України — Романа Шухевича-Чупринку.

Президія
Світового Українського Визвольного Фронту

Січень 1975 р.

Січневі Роковини в Нюарку-Ірвінґтоні

Відділ УККА в Нюарк-Ірвінґтон відзначив 57-му річницю проголошення самостійности Української Народної Республіки Святочною Академією в неділю, 26-го січня 1975 р., в залі Вейлзбурґ Гайскул. Після відіграння американського і українського гимнів, К. Семанишин, культурно - освітня референтка при Відділі УККА, відкрила програму вступним словом та представила головного промовця проф. д-ра В. Стойка. Опісля радний міста Ірвінґтону Роман Пітьо відчитав проклямацію Дня Української Незалежности видану губернатором стейту Ню Джерзі Б. Бирном.

У мистецькій частині виступив з сольовими піснями тенор Василь Мельничин із Чикаґо, виконуючи пісні композиторів, А. Гнатишина, Бобикевича — Придаткевича, Я. Лопатинського, М. Гайворонського і М. Лисенка, при фортепіяновому супроводі мґр Марти Цибік. Ансамбль бандуристок ім. Лесі Українки з Бавнд Бруку виконав народні, повстанські пісні і композиції Садовського і Ташкевича. Н. Басняк і Л. Тицька рецитували під мистецьким керівництвом п-і Іванни Кононів монтаж віршів Черкасенка, Щербака, Олеся.

Оформленням сцени займався Нестор Басняк.

В п'ятницю 24-го січня ц. р. посадник Ірвінґтону А. Міллер в приявності настоятелів парафії УКЦеркви о. Павла Малюґи і УПЦеркви прот. о. д-ра Юрія Шумовського, радного Романа Пітя та представників Відділу УККА підписав проклямацію Дня Української Незалежности.

В неділю в українських церквах Нюарку, Ірвінґтону та Мейплвуду були відправлені торжественні Богослуження в намірені українського народу, в яких взяли участь численні вірні та зорганізована молодь і комбатантські організації.

Стан здоров'я президента Форда „знаменитий"

Вілліям Лукаш, особистий лікар президента Джералда Форда, повідомив, що Президент в суботу, 25 січня, пройшов 4-годинні лікарські оглядини у військовому шпиталі в Бетезда, Мериленд, та що стан його здоров'я є „знаменитий". Д-р Лукаш заявив, що вислід оглядин запевняє, що Президент зможе продовжувати виконувати свою тяжку працю без жадних змін. Президент Форд працює 10-12 годин кожного дня, а спить тільки по 5 і пів годин на віч,

ЗБІРКА НАЦІОНАЛЬНОГО ФОНДУ УККА ЗА 1974 РІК ПЕРЕСТУПИЛА СТО ТИСЯЧ ДОЛЯРІВ

Ню Йорк. — Канцелярія Українського Конґресового Комітету Америки інформує, що збірка Національного Датку і членських вкладок від установ і організацій до Українського Народного Фонду УККА за 1974-ий рік мала повний успіх і не тільки досягнула, але й перевищила визначену 100-тисячну мету. На час замкнення рахунків в канцелярії, — це є 9-го січня 1975 року, всі вплати до УНФонду дали 116,771.87 дол. На цю суму складаються вплати організацій і фізичних осіб: 114,522.02 дол., і спеціяльні датки 2,249.85 дол.

В місяцях від січня до кінця листопада 1974 року було зібрано: 52,904.06 дол., а впродовж грудня 1974 року і 8-го січня 1975 р. включно зібрано рекордову суму за час існування УНФонду від 1950 року 63,867.81 дол. В 1973 році збірка до УНФонду дала 110,979.76 дол.

Канцелярія УККА стверджує, що вислід цьогорічної збірки треба завдячувати Управам Відділів УККА, які доложили великих зусиль і на заклик Централі УККА перевели в грудні ударну кампанію збірки, а сума тих збірок, переслана до УККА, перевищила вплати за останні 11 місяців 1974 року.

Канцелярія УККА виготовила список Відділів, які зібрали в останньому році по 300.00 дол. або більше. Цей список обіймає рівно 50 українських громад. З них 25 громад зібрало понад 1,000 дол., а других 25 — зібрали 300,00 до 910.00 дол.

На першому місці в цьогорічній збірці є українська громада у Філядельфії, що досягнула суму 11,335.00 дол.; друге місце має Метропольний Ню Йорк із сумою 11,177.00 дол. На ту суму склалися вплати двох організацій, що виконують функції Відділів УККА, а саме: Комітету Об'єднаних Організацій м. Ню Йорку — Відділу УККА, що осягнув суму 9,376.00 дол. і Українського Центрального Комітету Організацій Бруклина — Від. УККА, який осягнув суму 1,801.00 дол. Третє місце в табелі збірок на 1974 рік осягнув Детройт Міч. І так: Відділ УККА Південно-Східнього Мічиґену переслав суму 5,470.00 дол., а Відділ Метрополітальний Детройту переслав до канцелярії УККА — 606.00 дол., разом Детройт має зібраних 6,076.00 дол. Четверте місце зайняло Чикаґо, Ілл. із зібраною сумою 5,720.00 дол. П'яте місце — Бофало, Н. Й. із збіркою 5,090.00. Шосте місце має Нюарк-Ірвінґтон, Н.Дж. - 5,080.00 дол. Дальше йдуть по черзі такі Відділи: Гартфорд, Конн. — 3,142.00, Сиракюзи, Н.Й. 2,775.00, Джерзі Сиі, Н. Дж. 2,417.00, Рочестер, Н. Й. 2,377.00, Лорейн, Огайо — 2,335.00, Ню Гейвен, Конн. — 2,140.00, Пассейк-Кліфтон, Н. Дж. 2,070.00 дол. Більше, як 1,000.00 дол. зібрали: Янгставн, Огайо, Бостон Масс., Ню Бронсвик-Бавнд Брук, Н. Дж., Вашингтон, Д. К., Піттсбурґ, Па., Милвокі, Віск., Ютика, Н. Й., Елізабет, Н. Дж., Балтимор, Мд., Морис повіт — Виппані — 1,100.00 дол., Виллимантик, Конн. - 1,100.00, Бріджпорт, Конн. — 1,000.00. Дальших 25 громад, які є в почесному списку збіркової листи за 1974 рік, зібрали від 900.00 до 300.00 дол. це такі громади: Трой, Н. Й., Гемпстедт, Н. Й., Йонкерс, Н. Й., Честер, Па. Трентон, Н. Дж., Оборн, Н. Й. Міннеаполіс-Ст. Пол, Мінн., Флорида, Вотерліт, Н. Й. Амстердам, Н. Й., Коговс, Н. Й. стейт Каліфорнія, Норвич, Конн., Кентон, Огайо, Бінґгемптон, Н. Й., Гюстон, Тексас, Аллентавн, Па., Колчестер Конн., Геммонд, Індіяна, Елмайра, Н. Й., Керґонксон, Н. Й., Менвилл, Н.Дж., стейт Норт Дакота, стейт Каролайна, Рідінґ, Па.

Приблизно 50 громад із меншим поселенням переслали також свої збірки менші від 300.00 дол. Усім Управам Відділів УККА, як і платникам Датку канцелярія УККА висловлює щиру подяку.

Держави-продуценти нафти готові переговорювати із споживачами

Альжир. — Представники 13-ох країн, які належать до організації держав-експортерів нафти, у неділю, 26 січня, видали спільний комунікат, в якому заявили готовість відбути міжнародну конференцію з індустріяльними країнами-споживачами нафти, на якій були б заторкнені такі питання як світова енергетична проблема, постачання сирівців і економічний розвиток цілого світу. Свою готовість відбути таку міжнародну конференцію держави-продуценти нафти пов'язали із вимогою, щоб ЗСА припинили свої погрози вжити збройну силу проти цих держав, а також, щоб Америка й інші країни Заходу перестали звалювати вину за світову інфляцію на підвишки в цінах нафти. Після 3-денних нарад представники цих 13-ох держав рішили „заморозити" ціни на нафту до кінця цього року, а також повідомили, що ступневі підвишки в 1976-му і 1977-му роках будуть встановлені на підставі договору із країнами-споживачами. У цих 3-денних нарадах в Альжирі брали участь міністри закордонних справ, міністри фінансів і міністри нафти всіх 13-ох членів Організації держав - експортерів нафти.

Свято Самостійности і Соборности в Ню Йорку

Ню Йорк. — Майже півтора тисячі осіб виповнили тут велику концертову залю школи Джулія Річман під час Свята Самостійности і Соборности, яке відбулося тут з нагоди січневих роковин минулої неділі, 26-го січня, о год. 4-ій по полудні старанням місцевого Комітету Об'єднаних Американсько-Українських Організацій — Відділу УККА. Започаткову співом американського й українського національних гимнів програму відкрив коротким словом голова Об'єднаного Комітету адв. Роман Гуглевич, а головною атракцією програми був перший виступ недавньої ще солістки Львівської опери та Московського Большого Театру мецо-сопрано Ренати Бабак, яка скористала із свого концертового турне на Заході та вибрала волю. Артистці, якій акомпаніював на фортепіяні Ю. Цибрівський, приявні влаштували велику овацію. Опісля адв. Р. Гуглевич в асисті Наталки Чуми привітав та вручив їй від громади букет квітів. Крім виступу Ренати Бабак, на програму Свята склались: відчитання адв. Ю. Волинцем проклямацій 22 січня Днем Української Незалежности губернатором стейту Гю Кері та посадником міста Абрагамом Бімом, святочна промова віцепрезидента УНР в екзилі проф. д-ра Миколи Степаненка, скрипкове сольо маестра Р. Венке при фортепіяновому супроводі К. Себок, рецитація поезій В. Симоненка і Л. Костенко в українській та англійській мовах у виконанні артиста американських сцен В. Шуста та виступ танцювального ансамблю „Верховинці" при Осередку СУМА під проводом О. Ґензи. А. Лозинський в короткому слові заклика в приявних до заплянованого демонстративного походу зі свічками до будинку совєтської місії при Об'єднаних Націях, яка опісля відбулася з участю майже всіх приявних на Святі. Під час демонстрації відповідне слово про її мету — оборону нехтованих людських прав в поневоленій Україні виголосила пані Марія Душник.

Січневі Роковини в Джерзі Ситі

Джерзі Ситі. — Місцева Українська Громада під проводом очолюваного д-ром Євгеном Котиком місцевого Відділу УККА відзначила роковини проголошення української державної Незалежности і Соборности традиційним Святом Української Державности минулої неділі, 26-го січня. Перед полуднем цієї неділі в місцевій українській католицькій церкві св. Петра і Павла була відправлена торжественна св. Літургія в намірені українського народу з відповідною проповіддю. Після полудня в год. 4-ій в місцевому Українському Народному Домі відбулося святоконцерт, яке започаткував співом американського гимну дівочий хор „Жайворонки" при Осередку СУМА в Ню Йорку під дириґентурою інж. Романа Степаняка. Опісля цей же хор із солістками Бриґідою Заяць та Іванною Кузів і при фортепіяновому супроводі Хризанти Зубрицької - Янґ у двох виступах виконав ще ряд народних і повстанських пісень та композицій. Програму, після проведеної о. Зиновієм Бачинським молитви, відкрив коротким словом голова Відділу УККА д-р Євген Котик, а промову виголосив проф. д-р Константин Савчук. У дальшій програмі, крім згаданих „Жайворонків", виступали: маленька Віра Олександрович, яка продеклямувала вірш „Україна", тріо „Дніпрові хвилі" в складі українки Ліди Гаврилюк та американців італійського походження Еріки та Роберта Надір, які висилкали ентузіястичні оплески не тільки своїм співом, але й бездоганно вимовою українських слів та танцювальний гурток при місцевому УНДомі під проводом хореографа О. Ґензи. Програму закінчено співом українського національного гимну. Під час програми д-р Євген Котик окремо представив приявних на залі учасників Визвольних Змагань сотника Ол. Демченка, Франца Колодія та Володимира й Анну Карих. Д-р Котик також під час програми передав Грамоти багатьом постійним платникам Національного Датку, почнаючи від місцевого пароха о. декана Антона Борси. Окремо згадав про довголітніх відданих збірщиків Національного Датку: Володимира Білика, Григорія Буру, Миколу Петришина, Степана Миколишина, Франца Колодія та Івана Цьолка.

В СССР невдоволені новою китайською конституцією

Москва. — Совєтська преса опублікувала повідомлення ТАСС про Всекитайський Народний Конґрес 13-17 січня, подаючи, що „інформаційне комюніке про сесію містить звичайні для маоїстської пропаґанди заклики безустанно розгортати критику Лінь Піяо і Конфуція, рішуче здійснювати курс голови Мао — посилювати підготовку на випадок війни, рити глибокі тунелі і запасати зерно".

Окремо коментує совєтська преса нову китайську конституцію. ТАСС поінформував, що „у 'виправленій конституції' вилучено всі положення конституції 1954 року, в яких говорилося про дружбу і співробітництво із Совєтським Союзом..."

ВІДБУВСЯ БАЛЬ УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСИ: АДРІЯНА МУШИНСЬКА ОБРАНА НА КРАЛЮ, МИРОСЛАВА СТРУК І ОЛЕНКА ГАНУШЕВСЬКА — КНЯЗІВНИ

Філядельфія. — Адріяна Мушинська з Детройту, кандидатка „Українки в світі", була обрана на кралю, а Мирослава Струк з Трентону, кандидатка „Екрану", і Оленка Ганушевська з Провіденс, кандидатка „Літопису Бойківщини", на князівен української преси в ЗСА під час Балю Української Преси, який відбувся тут в готелі Бенджамін Франклін минулої суботи, 25-го січня, спільним старанням Фінансової Комісії Світової Федерації Українських Жіночих Організацій та Спілки Українських Журналістів Америки. До змагань за звання кралі

(Закінчення на стор. 3-ій)

Адріяна Мушинська

Мирослава Струк

Олена Ганушевська

ЗАПОВІДАЮТЬ МІЖНАРОДНІЙ ДЕНЬ ОБОРОНІ БУКОВСЬКОГО І МОРОЗА

Ню Йорк. — Комітет Оборони совєтських політичних в'язнів інформує, що день 29 березня був визначений Інтернаціональним днем оборони В. Мороза і В. Буковського. Спонзорами цього дня є Фундація Миру ім. Бертранда Рассела, Павел Литвінов, Андрей Сахаров та Єжі Пелікан. День Мороза і Буковського це третій з ряду день інтернаціонального проєкту в обороні чеських та совєтських політв'язнів. Перші два дні були призначені обороні ген. Петра Григоренка, Ярослава Шабати та Єжі Миллера.

Около двіста видатних політичних та наукових діячів прилучилися до заклику в обороні Буковського і Мороза, між ними Жан-Поль Сартр, Сімон де Бовуар, Жорес Медведєв, Ерик Фромм, лавреат нобелівської нагороди Сальвадор Люрія, Ноам Чомський, юґославський філософ Свєтозар Стоянович та декілька членів брітійського парляменту.

Акції в обороні Мороза і Буковського ще не набрали остаточної форми, але плянуються віче, пресова конференція та інформаційна кампанія.

Як було раніше подано в пресі, цей день мав бути присвячений виключно обороні В. Буковського. Але з огляду на критичний стан Валентина Мороза, через старання Комітету оборони совєтських політичних в'язнів, який організує цю інтернаціональну кампанію на терені ЗСА, вирішено присвятити цю дату обороні обох в'язнів, В. Буковському та В. Морозові.

RELEASE MOROZ

Рисунок:
Зиновій Онишкевич

ОБШУКИ В МОСКВІ

Ню Йорк. — Комітет оборони совєтських політичних в'язнів інформує, що 22 січня ц. р. в Москві відбулися обшуки квартир Татьяни Ходорович, членки Ініціятивної групи для людських прав в СССР, та біолога Мальва Ланди. Кілька днів перед тим також був проведений обшук агентами КҐБ в квартирі російського фізика Андрея Твердохлєбова.

Комітет Оборони Валентина Мороза у Вашинґтоні відбув конференцію з місцевими комітетами

Вашинґтон. (Комітет Оборони Валентина Мороза). — Справа оборони Валентина Мороза й інших українських політичних в'язнів була темою конференції, що відбулася тут 18-го й 19-го січня. Завданням конференції, яку скликав Комітет Оборони Валентина Мороза у Вашинґтоні, було проаналізувати дотеперішню акцію за останніх шість місяців і обговорити та вирішити ефективний плян праці на майбутнє.

В конференції взяло участь 35 осіб, у тому представники п'яти місцевих комітетів — Нюарку, Рочестеру, Філядельфії, Клівленду і Детройту. Комітети Оборони у Лорейні й Міннеаполісі надіслали писемні звіти діяльности. Крім звітів місцевих комітетів і вашинґтонського бюра на нарадах також виступав Микола Мороз, екзекутивний секретар Комітету Оборони Валентина Мороза в Канаді, який поінформував про працю на захист українських політв'язнів на терені Канади.

В конференції взяв участь також мґр Тарас Шмаґала, координатор на стейт Огайо сенатора Роберта Тефта. Сенатор Тефт, як відомо, завдяки заходам Комітету і мґра Шмаґали мин. року подав в Сенаті резолюцію на захист Валентина Мороза. Мґр Шмаґала подав на вашинґтонській конференції інформативну доповідь про ведення політичної акції, як серед законодавців у Сенаті і Палаті Репрезентантів, так і серед англомовної преси.

В соборі свв. Володимира і Ольги в Чикаґо відзначили День Української Незалежности

Чикаґо. — Тут в соборі свв. Володимира і Ольги протягом цілого дня 22-го січня ц. р. відзначувано роковини української державної незалежности і соборности. В полудне перед собором відбувся церемоніял піднесення українського і американського прапорів і апель комбатантів різних українських військових формацій під проводом полковника Арського. В хвилині підведення прапорів зібралось коло 300 осіб, між ними представники місцевих організацій з деякими місцевими членами Екзекутиви Централі УККА та членами управи місцевого Відділу УККА. Відспівано „Ще не вмерла Україна", а відтак о. Іван Головко в заступстві протопресвітера о. Федора Білецького, настоятеля православного катедрального собору, прочитав молитву. Адвокат Юліян Куляс, голова місцевого Відділу УККА, поінформував, що перед полуднем того ж дня 19-членна делеґація була на авдієнції в посадника Чикаґо Річарда Дейлі, який окремою проклямацією проголосив 22 Січня Днем Української Незалежности і доручив вивісити український прапор на міському ратуші. Закінчив своє слово д-р Ю. Куляс відчитанням оригіналу проклямації посадника міста. Наприкінці цього святкового церемоніялу о. крилошанин М. Бутринський, настоятель українського католицького собору, провів молитву, а опісля приявні відспівали „Боже великий".

Цього ж дня о год. 7 вечора в соборі свв. Володимира і Ольги отці — крилошанин М. Бутринський, о. д-р М. Тилявський та о. І. Кротець відправили молебень в намірені українського народу, а о. М. Бутринський виголосив відповідну до хвилини проповідь. Під час молебню були приявні комбатанти з прапорами своїх організацій.

У неділю 26-го січня з нагоди роковин Української Незалежности був заплянований святковий бенкет, що його влаштує новостворений Об'єднаний Відділ УККА.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник — Ukrainian Daily
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Етноцид в дії

Плянова і постійно поширювана русифікація українського народу є фактом, якого ніхто в СССР не може ні заперечити, ні поминути мовчанкою, навіть говорячи одночасно про „розквіт" української національної культури і мови в умовах підсовєтської дійсности. Під кінець минулого року перший секретар ЦК КП України обережно натякнув на зменшення числа українського населення в кордонах т. зв. Української ССР з 74 відсотків до 66 відсотків у користь, очевидно, російського наплививого елементу. Це сталося за час тільки кількох років, точніше від початку 1970 року.

Нещодавно стали доступними на Заході інформації про видавничу справу в СССР, в тому й про видання українською та іншими мовами в Українській ССР. Ці інформації кидають додаткове світло на зміцнені русифікаційні процеси в Україні і на загрозу, перед якою знаходиться українська мова і українська література, українські книжкові і періодичні видання, а з цим і українська нація.

Дані за 1973 рік показують, що в Україні у тому часі було видано книжок і брошур українською мовою — 2,981 назв, а російською у тому ж часі аж 4,408 назв. Іншими словами, в нібито „суверенній" українській республіці книжок і брошур українською мовою видруковано в 1973 році на 32.4 відсотка менше, як мовою російською, мовою окупанта. Серійних видань в Україні в 1973 році російською мовою було двічі стільки, як мовою українською (264 до 131 назв). Число українських газет зменшилося до 813 назв, не враховуючи колгоспних газет, а число російських газет в Україні збільшилося до 427; в 1956 році ще було тільки 286 назв російських газет в Україні. До цього всього треба додати велике число російською мовою книжок, брошур, журналів і газет, які надсилаються в Україну з Російської Федерації.

Наведені дуже неповні числа говорять самі за себе, засвідчуючи, що русифікаційний натиск на Україні має цілком виразний характер плянового етноциду. Москва прагне приспішеним порядком перетворити Україну в географічне поняття і здійснити задум лихозвісного Сталіна, який ще у 40-их роках застановлявся над фізичним знищенням українського народу. Що не вдалося зробити Сталінові, цього хотів би довершити його наступник Брежнєв зі своїми „соратниками", також хахлацькими руками всіляких білодідів і щербицьких.

Почесні і „почесні"

Можна і треба висловити тільки вдячність двом нашим давнім співробітникам, Остапові Тарнавському і Богданові Бойчукові за їхні суперечні „голоси читачів" для з'ясування справи почесних комітетів і почесних членів. Для пригадки згадати б, що Остап Тарнавський вважає зайвими всілякі будь-які почесні і почесті там, де йдеться про гуманітарну працю для рятунку загрожених. Богдан Бойчук оспорює розуміння тих почестей в Тарнавського, бо, на його думку, Бойчука, почесні комітети твориться не для того, щоб їх члени собі здобували почесть, а щоб вони своїм авторитетом та працею і досягненнями свого життя принесли почесть для ділових комітетів чи груп і тим причиняються до їхнього престижу в громаді, отже допомагають їм у їх конкретній праці.

Цікаво, що перші відгомони на ці два суперечні голоси признають правду обидвом авторам. Мовляв, правду сказав Тарнавський і не без рації Бойчук.

Згадуємо про ці голоси, щоб звернути увагу на чи не найбільш масове явище в нашій громаді по формі дійсних, але по суті „почесних" членів проводів багатьох наших як центральних, так і місцевих установ і організацій.

Правда, в місцевих організаціях часто трудно знайти навіть обмежену кількість таких, які хотіли б перебирати на себе будь-які обов'язки і силою обставин навантажений віз громадської роботи тягнуть з року на рік ті самі віддані громадській справі особи, бо немає ким їх заступити. Інакше представляється справа в деяких центральних і репрезентативних наших установах, де за місце в проводі зводяться всілякі явні і скриті баталії, але опісля виявляється, що йшлося майже виключно про „почесті" та „впливи", бо справжню роботу і відповідальність звалюється на дуже обмежену і справді активну частину проводу.

Громада і справа тільки скористали б на тому, якби ми мали якнайбільше справді почесних в розумінні Богдана Бойчука, і якщо б можна було позбутись „почесних" в знаках наведення, себто тих, що шукають почестей для себе, але нічого не роблять, щоб собі на них заслужити.

М. Платковський

ЗАХІД ПОБОЮЄТЬСЯ ЗАГОСТРЕННЯ ПОЛІТИКИ КРЕМЛЮ

Наголовок цієї статті взято з таких або подібних наголовків на перших сторінках преси Західньої Европи. Зірвання Москвою торговельного договору з ЗСА і поголоски про можливий відхід Брежнєва, якого вважають за великого прихильника політики відпруження, викликали згадані „побоювання". При цьому здогади про те, чи Брежнєв справді відійде на більш чи менш вигідний спочинок (тепер усунутих вельмож не ув'язнюють і не розстрілюють, як за часів Сталіна) і чи його заступить якийсь Шелепін чи Кириленко, — не грають найголовнішої ролі. Найцікавішим є те, чи політика Москви супроти Заходу зміниться вбік „напруження" і як на це буде реагувати західній світ.

Зірвання договору з ЗСА говорить нібито за те, що Москва готується до „твердішого" курсу своєї політики. Але проти цього може свідчити та обставина, що поміж Москвою і арабськими державами прийшло саме тепер до певного охолодження — нібито тому, що Москва не хоче задовольнити всіх вимог арабів щодо постачання наступальної зброї. Правда, і в одному і в другому випадкові можна дати ще інше пояснення. Москва зірвала договір з Америкою для того, щоб врятувати свій престиж як у світі, так і серед населення СССР: згода на „лібералізацію" у питанні еміграції з СССР мала б свідчити про слабість СССР, чого за всяку ціну Кремль хоче уникнути. Але після зірвання договору, Москва може далі провадити політику відпруження по відношенні до ЗСА. Що ж до справи охолодження з арабськими державами, то воно може пояснюватися не тільки тим, що Москва хоче уникнути повного конфлікту на Середньому Сході, а й тим, що арабські держави (принаймні деякі з них) не хотять цілковито підпасти під гегемонію Москви, отже не згоджуються на присутність занадто великого числа совєтських „дорадників і інструкторів" на своїх теренах.

Зрештою, якби і дійшло до певного загострення курсу совєтської політики, то дехто з пресових і політичних коментаторів вважає, що це буде відноситися до ЗСА і що, навпаки, Москва буде ще більше намагатися поглибити свою „приязнь" із західньоевропейськими країнами (насамперед із Західньою Німеччиною) та з Японією, роблячи їм все більш принадні пропозиції в торговельній ділянці. Отже, виникає дуже важливе питання: якщо справді „загострення" совєтської політики буде відноситися тільки до ЗСА, чи в цьому випадку Москві вдасться вбити клина поміж державами некомуністичного світу? Чи західньоевропейські держави (Західня Німеччина, Франція, Англія), а з ними і Японія, зловляться на вудку обіцяних прибутків з торгівлі з СССР і залишать, так би мовити, напризволяще свого американського союзника і протектора — чи зрозуміють всю небезпеку втрати солідарности поміж некомуністичними державами і дадуть відсіч новій політичній тактиці Москви?

З уваги на законспірованість політичних розгр на Кремлі, ще зарано робити прогнози на майбутнє: чи Брежнєв відійде, чи раптом видужає і знову з'явиться на політичній арені; чи — з Брежнєвим або без нього — справді зміниться політика в напрямі „загострення" супроти Заходу? Але припустімо, що Москва таки готується до загострення курсу своєї зовнішньої політики. Які це буде мати наслідки?

Поперше, треба передбачати, що загострення зовнішньої політики викличе безумовно і загострення внутрішньої політики, себто збільшення терору всередині СССР супроти рухів спротиву в усіх його проявах (від т. зв. легальної опозиції до підпільних організацій, головно, серед неросійських народів). Що це потягне за собою? Чи рухи спротиву будуть знову, як це бувало раніше, зламані, принаймні часово, чи, навпаки, посилення терору буде тим бумеранґом, який викличе і посилення рухів спротиву? Якщо рухи спротиву вже досить міцні, то скоріше це друге припущення здійсниться.

Подруге, як реагуватиме Захід на загострення курсу совєтської політики супроти нього? Чи Захід здобудеться на виявлення солідарности і сили та відповість відповідними протизаходами на наступ Кремлю? Оті ствердження, що Захід „побоюється" загострення політики Кремлю, настроюють радше песимістично. Чому ніколи не ствержувалося, що, навпаки, СССР побоюється загострення політики Заходу супроти Москви? А, напевно, Москва такого загострення і боялась би і не хотіла б. Але Захід іде від багатьох уже десятків років лише на поступки супроти Москви. Виходить, що у світовій політиці диктує Москва, а Захід лише пристосовується до таких чи інших потягнень Москви. На нашу думку, Захід лише тоді перестане „побоюватися" політики Москви, коли здобудеться на солідарність, на рішучість і навіть на те, щоб диктувати Москві, а не приймати її диктати. Тоді прийде черга на Москву „побоюватися"...

В. Дідюк

РІК ГЕНЕРАЛА ТАРАСА ЧУПРИНКИ

Двадцять п'ять років тому на полі слави, 5-го березня 1950 р. в Білогорщі біля Львова, в бою з лютим московським наїздником геройською смертю, серед своїх бійців, друзів - повстанців, серед свого незламного українського народу згинув творець і хоробрий керманич Української Повстанської Армії, сл. п. генерал-хорунжий Роман Шухевич-Тарас Чупринка.

Відмічаючи цю трагічну річницю, сумуватиме кожний свідомий українець, де б він не був, в якому закутку світу не перебував би, а разом з ним сумуватиме ціла Соборна Україна. Сумуватимуть революційні організації й підпільні частини українського визвольного руху. Але не тільки у сумуваннях чи стандартних відзначуваннях повинен проходити цей рік. В першу чергу він мусить стати роком нашого загального об'єднання під прапором ідей ОУН - УПА, а при тім повного висвітлення велетенської праці самого командира та діл, які він творив і ними проводив. Вже найвища пора, щоб через 25 років від героїчної смерти Командира Української Повстанської Армії ми всі вповні усвідомили собі, ким був великий генерал, за що боровся і згинув? Враховуючи це, Світовий Український Визвольний Фронт проголосив рік 1975 роком Тараса Чупринки. Ми свято переконані, що за цим підуть всі наші централі, політичні і громадські установи, починаючи від СКВУ, через всі його крайові централі, і що вони не тільки долучаться до проголошеного, а докладуть максимум зусиль, щоб цей рік був відзначений так, як на це заслуговують великі дні наших найновіших визвольних змагань.

Життя борців підпільного руху оповите заслоною таємничости. Тому світ звичайно не має ясного уявлення про працю і боротьбу революціонерів, про особистий вклад людини - борця в неписану історію народу. І лише тоді, коли падають вони від ворожих куль, починають зарисовуватися з підпілля перші обриси героїв нашої революції. З ходом років спадає щораз більше заслона мовчання, і постаті незнаних, або знаних лише з таємничих псевд, героїв нашої визвольної боротьби встають на ввесь свій справжній зріст. І аж тоді суспільство пізнає, яких борців-провідників воно мало та кого втратило. Тоді щойно з пошаною схиляє свої голови перед величчю їх героїзму.

Сьогодні про боротьбу нашого народу, про УПА і про Чупринку, знають вже багато і чужинці. Знають і свої, що Акт 30 червня і боротьба за здійснення його ідей українських повстанців у рядах УПА, були вірною розв'язкою в обороні прав українського народу у прямуванні до своєї державної незалежности.

Побіч наших відзначувань року Т. Чупринки, треба зібрати всі доступні матеріяли про його життя і діяльність та видати їх друком. Живуть ще сьогодні найближчі друзі по зброї, безпосередні учасники такої чи іншої акції, знають окремі фрагменти з якогось періоду його життя, бо час може забрати все з собою. Поліційні або судові архіви ворожих держав занотовують лише такі моменти з життя революціонерів, на які вдалося переслідувачам попасти. Багато фактів про революціонера, відомих його сподвижникам, свідомо промовчується і не оголошується, щоб не допомагати ворогові роз'яснити неясні факти з недавніх дій, та щоб евентуально не наражувати на небезпеку безпосередніх співробітників. Через ці причини загал громадянства часто - густо мало знає про своїх дійсних героїв. Тепер багато з поданих застережень відпало, і прийшов час висвітлити цей період наших визвольних змагань якнайбільш широко й правдиво.

Характер і світогляд ген.-хор. Романа Шухевича - Тараса Чупринки формувався у бурхливий час 30-их років, в добу народження і росту сучасного українського націоналізму. В усіх трьох періодах його розвитку, — часу УВО, період до Другої світової війни та від неї до своєї смерти, — ген.-хор. Т. Чупринка брав найактивнішу участь у розбудові націоналістичного руху. Таким чином він синтезував у собі цілу розвиткову тяглість націоналістичного руху і мав змогу найбільш суспільно визначити органічну цілість дальшого ідейнополітичного розвитку цього руху. Вісім років займав ген.-хор. Т. Чупринка найвищі пости у формаціях українського визвольного руху у найгрізніший для українського народу час. П'ять років керував він цілим українським рухом в підсовєтській дійсності, в тих умовах, про які існує в багатьох, хто знає їх безпосередньо, переконання, що жадна політична боротьба там не була можлива.

Роман Шухевич - Тарас Чупринка народився 1907 р. у містечку Краковець, Яворівського повіту. Середню школу закінчив у філії Української Академічної Гімназії у Львові, після чого студіює на львівській Політехніці. Маючи заледве 16 років, вступає в ряди УВО в 1923 р. У 1929 вступає до ОУН, як один з перших її членів, і займає довгий час пост бойового референта в Крайовій Екзекутиві ОУН. Покликаний до польського війська, студіює в старшинській школі, з якої як політично підозрілого його скоро звільняють. Свої військові студії доповнює Шухевич - Чупринка на різних військових курсах за кордоном.

У 1932 р. керує нападом боївки ОУН на пошту в Городку Ягайлонськім. У 1933 році організує атентат на большевицького консула у Львові, що його виконав М. Лемик, та в 1934 р. бере участь в організуванні атентату на польського міністра Перацького, за що його ув'язнюють.

По Березі Картузькій і тюрмі, звільнений на підставі амнестії у 1938 р. переходить у Карпатську Україну, де займає пост у штабі Карпатської Січі для окремих доручень. У 1939-40 працює в Проводі ОУН. Член Революційного Проводу ОУН та учасник II Великого Збору, провідник українських земель т. зв. Генеральної Губернії, він стає найактивнішим членом Головного Військового Штабу ОУН.

В 1941 р. він як майор Тур-Шухевич очолює Український Легіон, який 30 червня 1941 року вмаршовує до Львова. Відмовившись на знак протесту проти заарештування українського Тимчасового Державного Правління послуху німецькій військовій владі, Шухевич був арештований і засуджений на кару смерти, але того присуду німці не виконали. Опинившись знову на

(Закінчення на стор. 3-ій)

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

МОРОЗОВЕ „ЗАМІСТЬ ОСТАННЬОГО СЛОВА" — 16-ТИ МОВАМИ

Узявши до рук чорно-червону книжечку, дбайливо видану різними мовами, черенками і напрямами (зліва до права і навпаки), читач здивується кількістю перекладів цієї перлини української полемічної літератури: 16 народів дістануть у руки цей блискучий памфлет Валентина Мороза, виклик українського політв'язня жорстокій, рабській, тиранській імперії. Варто перерахувати на які мови перекладено з української „Замість останнього слова" Валентина Мороза; англійську, французьку, данську, мадярську, фляманську, голляндську, перську, турецьку.

Але варто і нам пригадати ці золоті думки, якими всіяний цей справжній філософічно-літературний есей та рівночасно політичний памфлет, перед яким хай ховаються всілякі „комуністичні маніфести" з минулого століття.

Сам факт бойкоту совєтського суду вимовний: політв'язень не хапався „останньої дошки" для рятування свого життя чи волі. Він зі зневагою до такого „правосуддя" — його просто збойкотував. Але він не зрікся „останнього слова" до земляків, якого йому були б не дозволили виголосити. Він його дбайливо підготував, написав і передав, воно дісталося у вільний світ і рознесло славу про українського героя в усі закутки нашої землі.

Шкода цитувати „Замість останнього слова", його слід читати і перечитувати в цілості, бо там, що слово — то правда, що речення — то глибока філософська мудрість. Уже тепер деякі його вислови стали, — так, як він це зрештою передбачив, — „крилатими словами", такими, що у двох-трьох словах („будемо битись!), або тільки одним словом („Бумеранг") — схоплюють суттєве.

Тому „паки і паки" передрукуймо декілька його істин-пророцтв: „Самвидав росте, збагачується новими формами і жанрами, обростає новими авторами і читачами, а головне — він пустив коріння так широко і глибоко, що ніяке збільшення штатів донощиків, ніякі японські магнітофони не поможуть. „В 1965 році Мороз був нікому невідомим викладачем історії. Тепер його знають... Єдиний Мороз з якого ви дійсно мали б величезну користь, — це покірний Мороз, що написав покаянну заяву".

„Вже існує культура поза Міністерством культури і філософія поза журналом „Вопроси філософії"... Буває мовчання голосніше від крику..... І навіть знищивши мене, ви не зможете його заглушити... Знищені стають прапором..." „Національне відродження — найглибиніший з усіх духових процесів... Нові процеси в Україні... тільки починаються... Саме тепер потрібно, щоб хтось показав приклад твердости і одним махом змив це гнітюче враження, яке створилося після відходу деяких людей від активної громадської діяльности..."

Софія Наумович

Париж Франція

— • —

ЛІПШЕ ПІЗНО, ЯК НІКОЛИ

Лист Остапа Тарнавського, а опісля пані Лярисн Онишкевич доказують, що українська громада має вже досить тих історій, які діються довкруги захалявної літератури. Справді пора припинити самореклямy, яка розвинулася довкруги цієї справи. Не можна вже терпіти того, щоб хтонебудь використовував її для своїх інтересів.

Але я поширила б вимоги поставлені п. Тарнавським ще і на ті інформації з краю, які подають різні люди, або установи. Кому потрібно, щоб при кожній інформації було підкреслено, від кого вона походить? Чи це не є теж для самореклями? Люди в краю без того обійдуться, нам теж цього не треба... Хіба тільки большевикам облегчується в цей спосіб шукати за дорогами, якими „самвидавна" література приходить, і за людьми, які тяжко рискують напевно не для того, щоб хтось чванився: я маю зв'язки, я отримую матеріяли і т. д.

Хоч дуже пізно, але добре, що нарешті ці справи порушено публічно.

З одним я не погоджуюся: чому вважати злим, що два видавництва видали праці Мороза? Та і тих двох видань замало для цілої нашої громади. Збірка праць В. Мороза повинна бути в кожній українській хаті, а скільки примірників разом видали обидва видавництва? А втім, одні обслужать одних і доведуть книжку до них, а другі — до інших.

Ще тільки додам, що нам треба буде ще третього видання праць В. Мороза. Критичного, з потрібним вичерпними заввагами й поясненнями, та з аналізою його думок і метод його творчости.

Праці В. Мороза завелика справа, щоб можна було обійтись тільки їхніми перевиданнями.

Стефа Букшована

Ірвінгтон, Н. Дж.

Петро Одарченко

ЗЛОЧИННА ПРИМУСОВА РУСИФІКАЦІЯ УКРАЇНИ

(Василь Чапленко. Мовна політика большевиків на Україні в 1950-60 рр. Чикаґо. Український Публіцистично-науковий інститут. 1974. 216 стор.)

(1)

Впродовж останніх двадцятьох років відомий український мовознавець Василь Чапленко опублікував багато статтей про большевицьку мовну політику на Україні, про злочинні намагання компартії знищити українську мову й русифікувати міста і села України. Збірку головніших досліджень і статтей на цю тему видав тепер окремою книжкою Український Публіцистично-науковий інститут. В Чапленко викриває злочинний характер большевицької мовної політики на Україні, спрямованої на знищення української нації. Тому большевицька пропаганда зустріла ці статті лайкою. 1970 р. М. Тарасюк в київському журналі „Мовознавство" опублікувала статтю „Їхні ідеологічні позиції", в якій вона пише: „В. Чапленко ось уже два десятки років їде на буржуазно-націоналістичному возі й співає антирадянських пісень". 1973 р. у видавництві „Наукова думка" з'являється брошура М. Тарасюк „Проти націоналістичних фальсифікацій розвитку української мови". Ця брошура, видана тиражем у 3.300 примірників, безперечно призначена не для читачів на Україні, а для еміґрації. Про це свідчить зокрема такий уривок із цієї брошури: „Алеж за кордоном живуть сотні тисяч чесних українців, на яких у першу чергу розрахована „продукція" шевельових з чапленками. Хотілося б, щоб вони знали правду про стан української мови й мовознавства в УРСР".

Але не з большевицьких брошур сотні тисяч чесних українців дізнаються правду про стан української мови на Україні, а таки з досліджень Василя Чапленка, виданих у Чикаго 1974 року.

Суспільно-політична атмосфера на Україні така, що навіть національно-свідомі українці змушені утримуватися від приватно-прилюдного українського мововжитку. Цю гірку правду В. Чапленко ілюструє багатьма фактами. Коли С. Парфанович, прибувши до Києва 1940 р., зателефонувала до П. Тичини, то він говорив телефоном по-російському. Коли один українець прибув із Польщі до Києва й зустрів там свого приятеля галичанина, а тепер заслуженого мистця СССР В. Касіяна, то той говорив із ним тільки по-російському, дармо що приїжджий гість не знав російської мови. Відомий факт, що в Києві за часів „постишевщини" викладач української мови в українській школі під час перерви розмовляв із своїми колегами — українцями по - російському. Це факти так званої „перестраховки", маскування, викликаного терором проти українців, арештами українців, висиланням їх за межі України. Тому в Києві не чути української мови.

Високо оцінюючи документальні праці Івана Коляски та Івана Дзюби, про стан української мови в УССР, В. Чапленко у своїх змістовних оглядах праць особливу увагу звертає на такі факти як шкільний закон 1958 року, на підставі якого батьки вирішують, до яких шкіл, з якою викладовою мовою посилати дітей. Цей закон тероризує охочих учити своїх дітей в школах із викладовою українською мовою, а „стовідсоткова зрусифікованість усього професійного шкільництва, вищої освіти та господарсько-промислового життя не дають для української школи і її випускників ніяких життьових перспектив, ба й лякають майбутніми поневіряннями тих, хто не цурається рідної мови. Тим більше не будуть посилати своїх дітей до українських шкіл ті, хто дорожить своїм суспільним становищем, посадою". І тому то діти міністрів українського уряду вчаться переважно в російських школах. Українська Академія Наук видає свої праці переважно російською мовою.

Виселення українців з України і переселення росіян в Україну — це також один із засобів русифікації і національного поневолення українського народу. Викриття російського шовінізму в працях І. Коляски, В. Чапленко називає великим вчинком сина своїх батьків і українського народу.

Страшною правдою про Україну називає В. Чапленко наукову монографію Івана Дзюби „Інтернаціоналізм чи русифікація", в якій найяскравіше показано наступ російського великодержавного шовінізму на український народ.

В кількох своїх статтях В. Чапленко докладно показав, як урядові чинники на Україні намагаються русифікувати українську мову й нищити її національні особливості, зокрема лексичні, морфологічні, синтаксичні та фразеологічні. До цих фактів насильства над українською мовою належать зокрема такі: видання словників підручників, літературних творів із виразною тенденцією ввести до літературної мови російські слова (урок, училище, паровоз, льотчик, глава, туфлі, здравниця, лапша, коньки, столова, зонтик, диван, засуха, піднос, пол, плаття, Ровно, госпіталь і т. д.), російські закінчення давального відмінка „-у", замість -ові, „-еві" (Шевченку, Франку — замість Шевченкові, Франкові і т. д.), російські синтаксичні конструкції з прийменником „По" (комісія по — зам. комісія для), вилучення з абетки букви Ґ й інші явища русифікації української мови.

Проти цієї русифікації української мови рішуче виступали письменники, літературознавці та інші діячі української культури. Боротьба за чистоту української мови особливо посилилася після розвінчання Сталіна в часи так званої „відлиги" в кінці 50-х та в 60-х рр. Тоді в українській періодичній пресі з'явилося багато цінних праць і статтей в оборону чистоти української мови (А. Хижняка, М. Бажана, М. Рильського, О. Ільченка, А. Коваль, Б. Антоненка-Давидовича, К. Цілуйка, Є Кирилюка та багатьох інших). В. Чапленко докладно аналізує ці виступи оборонців української мови і констатує, що державні установи здебільшого іґнорували цінні мовні поради знавців і оборонців української мови.

Проте в умовах „відлиги" з'явилися цінні мовознавчі праці, а також деякі словники, в яких були зафіксовані українські слова, що їх раніше в попередніх виданнях не дозволяли друкувати.

Важливою подією часів „відлиги" була республіканська наукова конференція з питань культури української мови, яка відбулася 11-15 лютого 1963 р. у Києві. Учасники конференції поставили питання про потребу поширення української мови в усіх сферах державного й громадського життя. На конференції засуджено абсурдну теорію про те, що для українського народу російська мова стала другою рідною мовою. Всі погодилися на тому, що в кожного народу є тільки одна рідна мова, в українського народу — українська. Учасники конференції домагалися, щоб навчання у вищих школах провадилося українською мовою, щоб у всіх установах справи провадилися українською мовою, щоб у російській республіці та в інших національних республіках, де живуть українці, були відкриті школи з українською мовою навчання.

(Продовження буде)

ВІДБУВСЯ БАЛЬ ПРЕСИ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

і князівен української преси в ЗСА на 1975-ий рік зголосилось 23 кандидатки, які репрезентували таку ж кількість українських періодиків в цій країні. „Свободу" репрезентувала 18-літня Марта Коленська з Ірвінґтону. Кралю і князівен обрало з-поміж кандидаток окреме жюрі, в склад якого входили: Володимир Ласовський, Евдокія Блавацька, Людмила Волянська, Петро Капшученко та Нестор Олесницький.

Балем провадив майстер церемонії д-р Богдан Сілецький в асисті Христини Кульчицької та Христини Сеник. Серед приявних понад 500 гостей було багато відомих українських особистостей, між ними Владика Василь Лостин, який і започаткував Бенкет молитвою, почесна голова СУА та діюча містоголова СФУЖО Лідія Бурачинська; о. шамбелян Мирослав Харина, голова „Провидіння" з дружиною Марією, яка і є головою фінансової референтки СФУЖО, ініціяторкою і керівничкою цього вже третього з черги Балю Преси та багато інших. Програму Балю розпочав вступним словом сеньйор українських журналістів ред. Іван Кедрин - Рудницький; з кількома піснями в мистецькій частині виступав гість з Англії, співак-соліст Володимир Луців; компаніювала Галя Мазурок.

Крім цього з читанням гуморески власного пера виступав мґр Олександер Луцький. Як мотто до всієї імпрези прозвучала відозва СФУЖО — Українській Пресі, укладу Мирослави Ласовської: „...Українська преса в діяспорі, це найважливіша артерія в національному організмі позабатьківщизняного суспільства... Українська преса повсякчасно розкриває злочини Москви супроти нашого народу та його духовости і вказує шляхи і способи нашої протидії тим злочинам..."

Баль закінчив молитвою представник Митрополита Мстислава о. пресв. Михайло Борисенко. Заля була прибрана декорацією мистця Петра Андрусева та безліччю червоних троянд.

До танців грала оркестра „Темпо" Іринея Коваля.

На залі переважала молодь, що і було одним із завдань Ділового Комітету Балю: дати нашій молоді змогу розважатися в рідному оточенні, цим продовжуючи ще давні добрі традиції з рідного краю.

Прибуток з імпрези, як і перше, піде на видання журналу „Українка в Світі".

РІК ГЕНЕРАЛА ТАРАСА ЧУПРИНКИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

волі, як комендант допоміжної поліційної частини для боротьби з большевицькими партизанами на білоруському Поліссі й Волині, в контакті зі Шелестом — В. Сидором, організує перехід відділів української допоміжної поліції до УПА, у зв'язку з цим німці, — цим разом ґестапо, — арештують його на початку 1943 року вдруге і вдруге засуджують на кару смерти. Тільки чудом, одержавши зброю, виривається на волю, рятуючись так перед екзекуцією.

Безпосередньо після втечі з тюрми, він стає членом Проводу ОУН як військовий референт. В серпні 1943 року Третій Надзвичайний Великий Збір обирає Шухевича-Тура Головою Бюра Проводу ОУН. У вересні 1943 року зі створенням посту Головного Командира УПА, Шухевич рішенням Головного Військового Штабу УПА, як головного командування УПА, обіймає цей пост, як підполковник Тарас Чупринка. Як Головний Командир УПА і Голова Проводу ОУН, він бере керівну участь в підготовці на Волині І Конференції Поневолених Народів та в самій Конференції.

Постановою УГВР з 9 лютого 1946 р. ппол. Т. Чупринка був підвищений до ступеня генерала. В липні 1944 р. він бере участь у І-му Великому Зборі Української Головної Визвольної Ради, де був обраний Головою Генерального Секретаріяту УГВР, займаючи пост Головного Секретаря Військових Справ, під псевдом Роман Лозовський. На постах Голови Генерального Секретаріяту УГВР, Генерального Секретаря Військових Справ, Головного Командира УПА та Голови Проводу ОУН на Українських Землях, Роман Шухевич (Лозовський — Т. Чупринка-Тур) у 1944-1950 роках керує визвольно-революційнаю боротьбою багатотисячної УПА, широкого збройного підпілля, підпільної ОУН та мільйонових мас українського народу проти гітлерівсько - німецьких та большевицько - московських окупантів. Ранком 5 березня 1950 року загинув геройською смертю в бою з московськими опричниками.

Відмічуючи трагічну річницю якнайторжественніше, відзначим її, з'єднавшись усі єдиною думкою з поневоленою, але нескореною Україною, і заприсягнімо так довго не спочити, доки мета, за яку поклали свої буйні голови найкращі сини України: Симон Петлюра, Євген Коновалець, Тарас Чупринка і Степан Бандера — не буде здійснена. Ліквідуючи провідників нашої визвольної боротьби, ворог рахував на свою перемогу. Але Москва перерахувалася! Боротьба за Українську Самостійну і Соборну Державу не припиняється, хоч проходить в інших обставинах, іншими способами і засобами.

Сподівання ворога, що знищивши провідників, Україна у відчаї занехає свої змагання — не здійснилися. Україна живе і бореться! На місце тих, що впали, прийшли нові борці: Морози, Плющі, Караванські, Чорноволи, Симоненки, Зарицькі, а між ними від дитячих літ карається у тюрмах та концтоборах син сл. п. Тараса Чупринки, Юрій, єдиною провиною якого було тільки те, що він був сином Тараса Чупринки, та не відрікся його і його ідеї. Нові борці продовжують справу попередників. Боротьба за людську і Божу правду українського народу мусять увінчатися повним успіхом. Перемога буде за нами.

Совєти модернізують своє летунство

Вашингтон. — Американська військова розвідча служба повідомила, що Совєтський Союз розпочав модернізацію свого воєнного летунства, замінюючи старі типи літаків новими бойовими машинами. Ідеться в першу чергу про бомбардувальники, які летять швидше від звуку і які можуть летіти на далеку віддаль, не потребуючи робити посадки для поповнення пального. Такі машини згідно з повідомленням розвідки появились недавно на одній базі кримського побережжя, як також на інших військових летовищах, головно в західніх частинах СССР і на Далекому Сході. В зв'язку з цим повідомленням поширюються чутки, що уряд ЗСА поставить цю справу на найближче засідання роззброєневої конференції, яка почнеться 31-го січня в Женеві, і пропонуватиме, щоб згадані моделі літаків були включені до стратегічної зброї і як такі були предметом обговорення.

Конґресова Комісія проголосувала відкласти підвишки в миті на нафту

Вашингтон. — Комісія шляхів і засобів Палати Репрезентантів у п'ятницю, 24 січня, проголосувала відкласти на 90 днів встановлені президентом Фордом підвишки в миті на імпортовану нафтову ропу. Як відомо, день раніше Президент підписав проклямацію, згідно з якою 1-го лютого мито на одну бочку нафтової ропи збільшиться на одного доляра, а 1-го березня і 1-го квітня зросте ще по одному долярові. Більшість членів Комісії шляхів і засобів, як і майже всі демократичні законодавці в обох Палатах Конґресу, вважають, що підвишки в миті не розв'яжуть енерґетичної проблеми ЗСА, а тільки спричинять інфляційні підвишки в цінах на нафтові продукти. Вони хочуть принаймні 90 днів на те, щоб підшукати інші можливі розв'язки енерґетичної проблеми. Свою пропозицію відкласти на 3 місяці підвишки в миті Комісія шляхів і засобів прилучила до законопроєкту, який пропонує підвищити верхню межу державного боргу із теперішніх 495 більйонів до 531 більйона долярів. Демократичні законодавці, а також деякі ліберальні республіканці, надіються, що цей законопроєкт буде схвалений обома Палатами Конґресу на початку лютого та що президент Форд не накладе на нього „вето", бо верхня межа державної заборгованости мусить бути збільшена перед 18-им лютого, щоб Уряд міг продовжувати позичати гроші для покриття своїх видатків.

З глибоким жалем сповіщаємо Українську Громаду, що 16 січня 1975 року відійшов у Вічність

бл. п.

ВАСИЛЬ ДРОБОТІЙ

нар. 14 січня 1891 р. у Богутині біля Золочева, Україна, кол. член Управи Української Науково-Історичної Бібліотеки в рамах НТШ, член-основник ОДВУ, член-основник Української Народної Ради в ЗДА (1939 р.), член-добродій „Мат. Просвіти" і „Рідної Школи" у Львові, член братських союзів, активний національний діяч і добродій церковних і світських установ.

Після церковних Богослужб, відбувся похорон на цвинтарі Мавнт Олівет у Ню Йорку, 20-го січня 1975 р.

УПРАВА УКРАЇНСЬКОЇ НАУКОВО-ІСТОРИЧНОЇ БІБЛІОТЕКИ

Ділимося сумною вісткою, що 19-го січня 1975 р. відійшла у Вічність на 91-му році життя

бл. п.

ЕВГЕНІЯ КОТИС

вдова по бл. п. інж. лic. Олексі.

ПАНАХИДА була відслужена в четвер, 23-го січня 1975 р. в похоронному заведенні Богдана Коцюбинського у Філядельфії, Па. в 8-ій год. веч.

ПОХОРОН відбувся в п'ятницю, 24-го січня 1975 р. в год. 9-ій ранком з української католицької катедри Непорочного Зачаття, на цвинтар у Факс Чейс.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

РОДИНА

У смутку повідомляємо Друзів і Знайомих, що по довгій та важкій недузі, прийнявши Найсвятіші Тайни, відійшла у Вічність на 80-му році життя, наша Дорога

ДРУЖИНА, МАТИ, БАБУСЯ і КУЗИНА

бл. п.

МАРІЯ з ТИДИКІВ ТРИТЯК

Вона чесно перейшла преважку дорогу її життя в зв'язку з непевною долею її чоловіка-вояка та його кількакратним ув'язненням за його суспільну працю під час польської займанщини, в зв'язку зі смертю найстаршого сина-вояка, з пораненням середущого сина-вояка під Бродами і вивезенням його на довголітню сибірську каторгу, що було причиною його передчасної смерти та в зв'язку з пораненням наймолодшого її сина-вояка і його перебування в американсько-австрійському таборі полонених.

ПАНАХИДА буде відслужена в вівторок, 28-го січня 1975 р. о год. 8-ій веч. у похоронному заведенні Насевичів при Франклин-Бравн вул. в Філядельфії, Па.

ПОХОРОН відбудеться в середу, 29-го січня 1975 р. о год. 8:30 вранці з того ж заведення до української католицької катедри Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії, та опісля на український цвинтар.

Горем прибиті:

ІВАН ОСИП — чоловік
ОЛЕГ СИЛЬВЕСТЕР — син в Англії
БОГДАН ТРИТЯК — внук з мамою в Україні
ОСИП КАДИЛО — кузин
Близька та дальша Родина в Україні, Америці, Канаді, Римі — Італія, Австралії та Польщі

Замість квітів на могилу, просимо складати пожертви на фонд „Церква в Потребі" в Римі.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього несподівано відійшла у Вічність 26-го грудня 1974 року, на 82-му році життя в Детройті, Міш. наша Найдорожча МАТИ і ТЕТА

бл. п.

МАРІЯ з КРИЖАНІВСЬКИХ ПАВЛУСЕВИЧ

Цією дорогою висловлюємо найщирішу подяку всім Тим, хто віддав останню шану Покійній участю в похоронних відправах.

Найщирішу подяку складаємо Всечеснішим Отцям: о. пароховi І. Лазареві та о. крилошанинові І. Прокоповичеві за похоронні відправи, а останньому ще й за прегарне тепле прощальне слово.

Спасибіг ВП. Панам В. Варанові, А. Баранові, В. Богоновичеві, К. Величковському, В. Сої, З. Стельмахові і О. Камінському за несення домовини.

Дякуємо ВП. Панству Стельмахам, Джелюсам і Бричам за надіслані чудові квіти.

Висловлюємо вдячність Паням І. Дуткевич, С. Мигаль, а також Панству Богоновичам, Соям, Величковським, Камінським та Слюсарчукам за пожертви на Служби Божі та всім Тим, що надіслали вислови співчуття.

Щиро дякуємо за одержані датки, які складаємо на „Патріярхат".

Д-р М. і Н. Яремчишин	$30.00
Д-р Я. і Л. Мицюк	30.00
Пані Оля і діти Пюрко	25.00
Інж. К. і І. Величковський	20.00
Мгр В. і О. Баран	20.00
Д-р Б. і Н. Проць	10.00
Д-р В. і Т. Юзвяк	10.00
Пані Лужецька і Решетилович	10.00
Панство Р. М. Вудров	10.00
Разом	$165.00

Похоронному заведенню Бугай висловлюємо вдячність за солідне переведення похоронних обрядів.

В глибокому смутку:

дочка — ІВАННА
зять — МАРКО ЛЕПКИЙ
і Родина

З глибоким жалем і смутком ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що в суботу, 25-го січня 1975 р. по короткій недузі відійшов у Вічність, на 75-му році свого труд олюбивого життя, наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ і БРАТ

бл. п.

НЕСТОР СТЕШИН

учасник Визвольних Змагань, уроджений в с. Березовиця Велика біля Тернополя.

ПАНАХИДИ в понеділок, 27-го січня і у вівторок, 28-го січня 1975 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні П. Яреми при 129 Схід 7-ма вул. в Ню Йорку.

ПОХОРОН в середу, 29-го січня 1975 р. о год. 8:30 ранку з того ж похоронного заведення до церкви Благовіщення Пресв. Діви у Флашінґ, Н. Й., а опісля на цвинтар Cypress Hills в Брукліні, Н. Й.

Про молитви за спокій Душі Покійного прохають горем прибиті:

СТЕФАНІЯ — дружина
ОМЕЛЯН — син з дружиною ІРИНОЮ та дітьми: ХРИСТИНОЮ, АНДРІЄМ і ПЕТРОМ
ЛЮБА ДЕКАЙЛО — донька з мужем ІГОРЕМ та синами: РОСТИСЛАВОМ, ОЛЕГОМ і ОРЕСТОМ
ДМИТРО — брат з родиною
ОЛЕКСА — брат з родиною в Україні
АННА КОЛІННИК — сестра в Польщі з родиною

Ділимося сумною вісткою, що дня 25-го січня 1975 року, по довгій недузі, відійшов у Вічність на 63-му році життя, наш Найдорожчий МУЖ і ТАТО

бл. п.

ОМЕЛЯН МАСНИЙ

ПАНАХИДА відбудеться у вівторок, 28-го січня 1975 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН в середу, 29-го січня 1975 р. о год. 9-ій ранку в церкві св. Юра при 7-ій вул. в Ню Йорку, а опісля на український православний цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

дружина — ЮЛІЯ
донька — МАРТА
син — ЗЕНОН
та близька і дальша Родина

Волею Божою 29-го грудня 1974 року, по тяжкій хворобі, відійшла на Вічний Спокій на Волині коло Луцька моя Дорога СЕСТРА

ФЕДОСЯ ПЕТРІВНА МІЩЕНКО

Замість квітів на свіжу могилу, складаю пожертву 50.00 долярів на будову православної церкви св. ап. Петра і Павла в Глен Спей, Н. Й.

ДОРА МАНОЙЛО

Ділимося невимовно сумною вісткою з Родиною і Приятелями, що 29-го грудня 1974 р. померла у Львові, на 80-му році життя, наша Найдорожча МАМА, БАБУНЯ і ПРАБАБУНЯ

св. п.

МАРІЯ ДЕМЧУК

вдова по св. п. о. сов. Володимирові.

В СОРОКОВИНИ ДЕНЬ Її СМЕРТИ, в ЧЕТВЕР, 6-го ЛЮТОГО 1975 р., о год. 7-ій веч. будуть відправлені

ПОМИНАЛЬНІ БОГОСЛУЖБИ

в церкві ПОКРОВ ПРЕЧ. ДІВИ МАРІЇ в ОЗОН ПАРКУ, Н. Й.

За спокій душі Покійної просять про молитви:

ДАРІЯ СТЕПАНЯК — донька з родиною в Америці
ІРЕНА — донька з мужем в Україні
ОЛЕКСАНДРА — донька в Україні
ЮЛІЯ — невістка з дітьми в Україні
СТЕФАНІЯ ВОЗЬНА — сестра з родиною в Польщі
Близька і дальша Родина в Америці і Канаді

Замість квітів на свіжу, Дорогу Могилу, Родина Степаняків складає 100.00 долярів на фонд оборони політв'язнів, на руки Комітету українських жіночих організацій в Ню Йорку.

Закінчення першого семестру курсу української культури при Мерсі Коледжі

На знімці сидять зліва: Ліда Кацак, Галя Виджак, інструктор Аня Слюсарчук. Стоять зліва: Оксана Івасютин, Оксана Кіцюк, Лариса Кулинич, Аня Бабяк, Роман Уздейчук, Тарас Борковський, Ігор Зварич, Ігор Іванів.

Браерклиф Менор, Н. И. — Дня 17-го грудня 1974 р. тут відбулася остання лекція курсу української культури в домі інструктора мгр Ані Слюсарчук. Лекцію інструкторка пов'язала із передріздвяною зустріччю студентів. В програмі був короткий огляд тем, над якими кожний студент працював увесь семестер. Опісля, студенти широко дискутували над програмою курсу та подавали свої думки на підставі відбутого ними курсу і вносили свої побажання, що вони хотіли б в майбутньому включити в програму курсу. Від Дорадчого Комітету в справах Української Культури при Мерсі коледжі був голова Комітету д-р Любомир Романків.

Усі студенти висловлювались дуже позитивно про програму відбутого курсу, спосіб подавання матеріялів, підтверджуючи, що навіть взявши до уваги, що всі з них закінчили Курси Українознавства у своїх місцевостях, то курс подано на академічному рівні та у такій формі, що матеріял був новий, цікавий та дав нагоду розглядати та дискутувати над темами вимків з історії, географії, архітектури, мистецтва, музики, етнографії, фільму, новітньої української літератури та руху спротиву. На думку студентів, позитивним явищем було те, що курс переведено по-англійськи і це сьогодні дає їм змогу дискутувати на українські теми з їхніми приятелями неукраїнського походження. Цікава також була прогулянка до музею в Стемфорді і оглядини двох фільмів режисури Довженка „Земля" і „Тіні Забутих Предків".

Під час дискусії порушено й ряд питань — в який спосіб ознайомити інших студентів українського походження як також і неукраїнського походження та заохотити їх брати подібний курс у весняному семестрі, який починається, 3-го лютого ц. р.

З цією метою вирішено, щоб 16-го січня о год. 7:30 у вечорі, в Народнім Домі в Йонкерсі влаштувати сходини студентів цих, які вже брали перший курс, та інших, які зацікавлені брати курс, членів дорадчого комітету з представниками адміністрації Мерсі коледжу, на яких інструктор коротко підкреслить програму наступного курсу. Більшість студентів обіцяло привести зі собою хоч одного знайомого, який міг би стати учасником курсу.

Вийшло також внесення, що на останній день реєстрації в Мерсі коледжі студенти зорганізують та будуть чергуватися при інформаційному столику, щоб інформувати студентів Мерсі коледжу про Україну та курс української культури. Під час обідової пори відбудеться коротка пропаґандивна програма, яку зорганізують студенти останнього курсу.

Дискутовано також над можливостями провадження подібного курсу в Мангатені. Сходини в цій справі в порозумінні із студентськими та молодечими організаціями заплановано на день 23-го січня год. 7:30 вечора в приміщенні Народного Дому в Ню Йорку (в долішній залі за ресторaном).

Учасники курсу дістають три кредити, які можна перенести до кожного коледжу (університету в околиці Ню Йорку). Лекції в Мерсі коледжі відбуваються у вівторок і четвер вечорами, 7:30 8:30. Щодо дня і приміщення, де буде відбуватися курс в Мангатені ще не вирішено. Вимог, щоб записатися на курс немає жадних, треба мати закінчену середню школу. Однак не конче бути студентом коледжу чи університету. Зокрема корисний цей курс для тих, котрі сьогодні займаються вихованням молоді. Він дає змогу свобідно дискутувати на академічному рівні, над різними темами та проблемами зв'язаними як із українською культурою, так із сьогоднішніми обставинами, які існують в Україні. З огляду на це, що курс подається по-англійськи, зокрема повинні скористати з цього мішані подружжя, щоби їхні подруги навчилися про українську культуру.

Н. Н.

Ялинка у Воверліті

Вотерліт, Н. И. — Заходом 99-го Відділу СУА та Відділу УККА відбулася тут у залі Українського Клюбу 12-го січня традиційна ялинка. Голова місцевого Відділу СУА, Люба Мокей, відкрила імпрезу, вітаючи приявних, зокрема почесну голову СУА, п. Олену Лотоцьку.

Отець д-р В. Волошин провів молитву. Програму ялинки виконали діти зі Школи Українознавства під проводом учителя Ярослава Кушніра. Наперед 6 дітей виконали збірну деклямацію „Ялинка", потім була сценка „Свят-Вечір в Україні", укладу Я. Кушніра, що пригадала українські різдвяні традиції. Виступали колядники воїни УПА. Це внесло різдвяну атмосферу, що зросла під впливом загального співу колядок і різдвяних споминів і промов. Директор Школи Українознавства, учитель В. Літинський, розказав про важливість традиції, зберігання нашої духовости. Традиції передають родини, головно — матері. Їх не можна навчити у школі, їх треба пережити в родині.

Сеньйорка нашого жіночого руху — Олена Лотоцька, розказала цікаво й дотепно про 60 років свого життя в Америці, про 40 літ праці в СУА, про Рік Українcької Жінки в 1975 р. Жінки повинні бути на всіх місцях нашого життя, бо вони доказали свої здібності. Вкінці о. д-р В. Волошин розказав про свої різдвяні переживання в мадярській тюрмі, та провів кінцеву молитву. Пані союзянки приготовили вечерю з традиційними різдвяними стравами: кутею, борщем, варениками й голубцями. Серед різдвяного настрою проминули незамітно три години. Залю заповнили українці обох віровизнань з Вотерліту, Коговсу, Олбані і Трою. З молодих були головно ті, що виступали на сцені, але... де ж решта? Де студенти, пластунки, пластуни й сумівці, а їх є багато більше, як 16, що виступало! Можливо, що не всі молоді могли заплатити вступ, одначе для молоді повинна бути знижка. Брак молоді на залі це загальне, сумне явище на всіх українських імпрезах!

Н. Н.

Пам'яті інж. Романа Кочержука

Дня 11-го грудня м. р. блискавицею рознеслась по українських громадах Ірвінгтону, Ню Йорку й Пассейку сумна вістка, що в Нюарку, нагло на удар серця, помер видатний громадський і кооперативний діяч св. п. інж. Роман Кочержук, проживши 53 роки. Ця сумна й несподівана вістка потрясла до глибини душі українським громадянством цих околиць, бо св. п. Роман за свою жертвенну й повну посвяти працю був громадах у великій пошані.

Св. п. Роман походив із священичої родини. Народився він 29-го травня 1921 р. в Заріччю, Західня Україна. Гімназійні студії скінчив в Станиславові. Під час II-ої світової війни служив у I-ій Українській Дивізії Галичина в ранзі старшини. В роках 1947-49 працював в ІРО в Австрії як референт для переселенчих справ, де своєю працею і тактом вибився на провідне становище. На цім пості зробив вийнякові услуги своїм товаришам по зброї та співгромадянам з інших українських земель, які завдяки його допомозі змогли виїхати за океан. В знак признання його нагороджено спеціяльною грамотою.

По приїзді до ЗСА в Нюарку закінчив колeдж інженерії, а останньо працював у фірмі Монро в Оренджі, Н. Дж. як інженер по калькуляційним машинам. Осиротив дружину Ірину з дому Рудзінську з дочкою Марусею, студенткою Ратґерською університету, сестру Ірену Гарис у ЗСА, матір і сестру в Україні.

На панахиді, в погребовому заведенні Литвин-Литвин в Нюарку, взяли участь майже п'ятсот осіб. Велика українська громада з виявами дійсного жалю й болю прощала в останню дорогу свого улюбленого сина — працівника. Друзі по зброї — Дивізійники держали почесну сторож із своїми прапорами. Прощали Покійного представники поодиноких організацій, до яких належав або з якими співпрацював: О. Голинський від І УД УНА, В. Мартинець від Кредитівки „Самопоміч" в Нюарку, проф. М. Цяпка від Т-ва „Самопоміч" в Нюарку, З. Корчинський від Кредитівки „Самопоміч" Ню Йорк, мгр А. Рак від Від. УККА Нюарку і ок., д-р В. Гук від шкільних товаришів. Над могилою його прощали: д-р Коць від Централі Кредитових Кооператив, д-р В. Гук від громадянства.

Громада була глибоко порушена несподіваною і наглою смертю Покійного. Друзі по зброї, загартовані в боях, які не раз дивились смерти в очі, заливались сльозами прощаючи Покійного. Похоронні обряди виконав місцевий парох о. ігумен Василь Малюга. Похоронений на цвинтарі Гейт ту Гевен в Гановер, Н. Дж. разом із своїм батьком о. Юліяном, який помер перед двома роками.

Покійний був головою Кредитової Спілки „Самопоміч", для якої недавно придбав гарний цегловий будинок, саме напроти церкви. Всі промовці підкреслювали глибокі моральні засади Покійного, які виніс із рідної хати. Був людиною лагідної дружньої вдачі з великим вирозумінням до людських слабостей, які завше в громаді вирівнював, словний з почуттям громадського обов'язку аж до самопожертви. Був людиною незвичайної скромности і громадську працю уважав своїм чесним обов'язком, подібно, як жовнір в полі бою, без розголосу і реклями. Особливо журився тяжкою долею сиріт. В неділю, два тижні перед смертю, в зливний дощ, стояв перед церквою і збирав пожертви для сиріт на Рождественні Свята. За всі ці особисті і громадські якості й виконану працю велика українська громада Нюарку й околиці, своєю численною участю в панахиді й похороні, віддала Покійному свій останній поклін. Під час похорону велика церква св. Івана Хрестителя було повно людей як в неділю.

Родина Покійного просила громадянства, замість квітів, складати пожертви на українські сироти і удержування могил Дивізійників. Громадянство склало 1.178-00 дол. Список жертводавців буде поміщений окремо. Родина Покійного складає всім жертводавцям щиросердечну подяку. Рівнож дякує сердечно всім, що поклали квіти при домовині, як теж всій великій українській громаді за вияви щирого співчуття в цім, трагічнім родиннім горю.

Тризну відкрив інж. М. Семанишин, відзначуючи добрі діла Покійного, проф. М. Чировський промовляв від приятелів, а шваґер Покійного Любомир Рудзінський подякував всім присутнім за співучасть.

В. Шандор

Доповідь про бій під Конотопом

Дня 15-го грудня ц. р. о год. 4-ій по полудні у залі української православної церкви св. Арх. Михаїла в Мінеаполісі, заходами Станиці Союзу Ветеранів Українського Резистансу (СВУР), відбувся вечір з доповіддю, яку виголосив голова Ресорту Військових Справ при УНР генерал В. Филонович „Бій під Конотопом".

Програмою проводив голова Станиці П. Шайда та секретар Є. Писарський. Після привітання присутніх, голова пояснив ціль та завдання існування Станиці СВУР. Представивши генерала В. Филоновича, попросив до виголошення доповіді. Дуже цікаво і добре опрацьована доповідь, з поданням деталів маловідомих ширшому суспільству викликала велике зацікавлення у приявних, що виявилося в питаннях та в дискусії над доповіддю. Доповідач вичерпно відповідав на питання, наводячи паралелю з-перед 315-ти років до наших часів.

На залі відчувався подих вояцького духа, — учасників Визвольних Змагань, і вояків партизанських Загонів. У вояцькій атмосфері з прикрістю стверджувалося недугу анархізму, яка переслідує наш нарід, та є одною із найбільших причин наших невдач у боротьбі. Підкреслюючі ці наші недоліки, висловлено побажання, щоб ті, що перебувають у вільному світі, де є змога вислову і обміну думки — тим обміном заставили наші політичні середовища, щоб вони прийшли до висновку, що ні одне із політичних середовищ немає мойсеївського призначення і, що єдине „воно" може принести нам незалежність. Найвищий час залишити такі утопійні думання, а прийти до остаточного висновку, що лише спільними силами, при співпраці всіх політично-наукових і суспільно-громадських чинників, зможемо розраховувати на успіх у боротьбі за краще завтра.

Прикрасою наскрізь удалого вечора була мистецька виставка образів мистця О. Булавицького і мистця О. Канюки, що прекрасними красвидами притягали очі присутніх.

Завдячуючи паням із Станиці СВУР, приявні частувались кавою, та солодким, а при тім гуторили про минуле та з надією на краще завтра розходились домів.

М. К.

ОДЕСА — „МІЛЬЙОНЕР"

Одеса. — „Радянська Україна" з 12-го січня ц.р. інформує, що місто Одеса має від грудня один мільйон населення. З цього приводу відбулась окрема церемонія — реєстрація мільйонного жителя Одеси. Ним став Микола Фульгів, син Галини і Віктора, який народився 25 грудня 1974 р. Родичів новонародженого Миколи, що виявився мільйонним мешканцем цього причорноморського міста, поздровили працівники міської ради і товариші праці.

Щедрий Вечір Товариства за Патріярхат у Філядельфії

Філядельфія, Па. (О. Л-ий) — В неділю, 19-го січня ц. р. відбувся в залі церкви Христа Царя Щедрий Вечір заходом філядельфійського Відділу Т-ва за Патріярхальний Устрій Української Католицької Церкви з участю коло триста осіб.

Почався цей традиційний український Щедрий Вечір молитвою, що її провів о. парох Василь Головінський та спільним співом колядки „Бог Предвічний". В заступстві перешкодженого хворобою голови Т-ва інж. Володимира Медухи, Відкрив цю різдвяну зустріч заступник голови Відділу Т-ва інж. Роман Левицький. Програмою вечора проводив справно інж. Теодозій Крочак. Голова Жіночої Секції Т-ва п-і Евгенія Онуферко вітаючи присутніх із святами Різдва Христового та Богоявлення Господнього поділилася з усіми гостями різдвяною просфорою.

Після того, як присутні закінчили споживати традиційних різдвяних страв, що їх приготовили пані із Жіночої Секції Т-ва, відбулася коротка програма, в якій молодечий хор Братства св. Андрея при церкві Христа Царя під орудою п. Евгена Фаріона відспівав декілька колядок і щедрівок, учениця середньої школи Наталка Ковалишин віддеклямувала з великим відчуттям вірш Богдана Лепкого „Горять свічки", а д-р І. Колтун виголосив цікаве слово про українські колядки і щедрівки. На закінчення програми відома мисткиня жартівливого слова п-і І. Климовська — Яхчинська подала дуже дотепну сатиричну розповідь про літературу і культуру, яку присутні безустанно нагороджували сильними оплесками.

Закінчуючи цю родинну різдвяну зустріч ведучий програмою інж. Т. Крочка висказав щиру подяку всім виконавцям програми та паням за їхній великий вклад праці у підготові цієї Щедрої Вечері. Передаючи синівські різдвяні побажання Первоієрархові і Патріярхові Помісної Української Католицької Церкви Блаженнішому Кир Йосифові І., присутні відспівали йому щире „Многая Літа", і спільною молитвою та співом колядки „Слава Богу" закінчився цей Щедрий Вечір Т-ва за Патріярхат у Філядельфії.

Уряд плянує продати нову зброю для Туреччини

Вашингтон. — Департамент оборони повідомив Конґрес, що плянує продати для Туреччини нову зброю, вартости 230 мільйонів долярів, щоб змодернізувати танкові з'єднання тієї держави. Це рішення Пентаґону може викликати конфронтацію з Конґресом, бо, як відомо, в кінці минулого року законодавці проголосували припинити всю військову допомогу для Туреччини після 5-го лютого ц.р., хібащо президент Форд докаже Конґресові, що робляться всі можливі заходи для полагодження конфлікту на Кипрі. Деякі законодавці підозрівають, що Уряд хоче продати зброю ще перед цим реченцем, таким чином на ділі уневажнюючи рішення Конґресу з минулого року. Речники Пентаґону заперечили ці підозріння законодавців.

СТУДЕНТИ в СІТОН ГОЛЛ УНІВЕРСИТЕТІ ЗАПОЧАТКОВУЮТЬ РАДІОПРОГРАМУ

Савт Орендж, Н.Дж. — У неділю 2-го лютого ц.р. о год. 6-ій на WSOU 89.5 FM Український Студентський Клюб започаткує двомовну радіопрограму п.н. „Український світогляд". В склад Радіового комітету входять члени цього ж Клюбу. На програмі передаватимуть дискусії новозорганізованого Клюбу, його плянування на майбутнє, подаватимуть інформації щодо культурного і політичного життя в Україні, обговорювання проблем українсько - американського життя та дискусії поміж політичними провідниками і студентами.

Члени Клюбу вітатимуть завваження і пропозиції щодо програми від громадян.

Прохається писати на адресу:

UKRAINIAN OUTLOOK
c/o WSOU Seton Hall
University South Orange,
N. J. 07079

7243, ТАРЗАН ПРОДОВЖУЄ РОЗКАЗУВАТИ

У теплій хаті Петра Криспа Тарзан розказує про своє дитинство...

„В порті Фрітавн моя мама і мій батько сіли на корабель „Фувальда", який мав завезти їх до остаточного місця призначення."

„Це був останній раз, що хтонебудь бачив Лорда і Леді Грейстовк...

...бо залога вітрильного судна складалася з горлорізів, а капітаном був смуглявий забіяка!"